ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 13ης Σεπτεμβρίου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-193/06,

Télévision française 1 SA (TF1), με έδρα το Boulogne-Billancourt (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τους J.-P. Hordies και C. Smits, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τους C. Giolito, T. Scharf και B. Stromsky,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και L. Butel,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αίτημα να ακυρωθεί η απόφαση C(2006) 832 τελικό της Επιτροπής, της 22ας Μαρτίου 2006, σχετικά με μέτρα ενισχύσεως υπέρ του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα στη Γαλλία (ενισχύσεις NN 84/2004 και N 95/2004 – France, Régimes d'aide au cinéma et à l'audiovisuel),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, M. Prek και V. M. Ciucă (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: T. Weiler, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 22ας Απριλίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ ορίζει ότι «[ε]νισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα συνθήκη ορίζει άλλως».

2 Το άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, ΕΚ ορίζει ότι δύνανται να θεωρηθούν ότι είναι συμβατές με την κοινή αγορά οι ενισχύσεις για την προώθηση του πολιτισμού και της διατήρησης της πολιτιστικής κληρονομιάς, εφόσον δεν αλλοιώνουν τους όρους συναλλαγών και ανταγωνισμού στην Κοινότητα σε βαθμό αντίθετο με το κοινό συμφέρον.

3 Με την ανακοίνωση της Επιτροπής, της 26ης Σεπτεμβρίου 2001, στο Συμβούλιο, στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στην Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και στην

Επιτροπή των Περιφερειών σχετικά με ορισμένες νομικές πτυχές που αφορούν τα κινηματογραφικά και τα άλλα οπτικοακουστικά έργα (ΕΕ 2002, C 43, σ. 6), καθορίζονται τα ειδικά κριτήρια βάσει των οποίων η Επιτροπή ελέγχει τις κρατικές ενισχύσεις υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής στο πλαίσιο της παρεκκλίσεως που εισάγει το άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, ΕΚ. Στην ανακοίνωση, η Επιτροπή διευκρινίζει επίσης ότι, κατά την αξιολόγηση των συστημάτων ενισχύσεως υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής, υποχρεούται να εξακριβώνει εάν τηρείται η γενική αρχή της «νομιμότητας», δηλαδή οφείλει να επαληθεύει ότι τα σχετικά συστήματα δεν περιέχουν ρήτρες αντίθετες με τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ σε τομείς άλλους από εκείνους της κρατικής ενισχύσεως (περιλαμβανομένων των φορολογικών διατάξεών της). Το 2004, η Επιτροπή παρέτεινε την ισχύ των ειδικών κριτηρίων για τον έλεγχο του συμβατού των ενισχύσεων υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής έως τις 30 Ιουνίου 2007 (ΕΕ C 123, σ. 1).

4 Ο γαλλικός νόμος 86-1067, της 30ής Σεπτεμβρίου 1986, περί ελευθερίας της επικοινωνίας (*JORF* της 1ης Οκτωβρίου 1986, σ. 11755), όπως τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, με τον νόμο 2000-719, της 1ης Αυγούστου 2000 (*JORF* της 2ας Αυγούστου 2000, σ. 11903), ορίζει τους κανόνες που εφαρμόζονται επί των υπηρεσιών οπτικοακουστικής ενημερώσεως.

5 Οι γαλλικές ρυθμίσεις προβλέπουν τη λήψη μέτρων για την ενίσχυση της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής. Πρόκειται, αφενός, περί μηχανισμών στηρίξεως των παραγωγών τους οποίους εφαρμόζει το Centre national de la cinématographie (Εθνικό Κέντρο Κινηματογράφου – CNC). Η χρηματοδότηση των εν λόγω μηχανισμών αντλείται, μεταξύ άλλων, από τον φόρο επί του κύκλου εργασιών των παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών (στο εξής: Φόρος). Αφετέρου, στους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών επιβάλλονται υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής.

6 Οι μηχανισμοί ενισχύσεως της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής από το CNC διέπονται:

— όσον αφορά τον κινηματογραφικό τομέα, από το διάταγμα 99-130, της 24ης Φεβρουαρίου 1999, περί της κρατικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως στην κινηματογραφική βιομηχανία (*JORF* της 25ης Φεβρουαρίου 1999, σ. 2902), όπως τροποποιήθηκε·

— όσον αφορά τον οπτικοακουστικό τομέα, από το διάταγμα 95-110, της 2ας Φεβρουαρίου 1995, περί της κρατικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως στη βιομηχανία ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων (*JORF* της 3ης Φεβρουαρίου 1995, σ. 1875), όπως συμπληρώθηκε με το διάταγμα 98-35, της 14ης Ιανουαρίου 1998, περί της κρατικής χρηματοδοτικής ενισχύσεως στην οπτικοακουστική βιομηχανία (*JORF* της 17ης Ιανουαρίου 1998, σ. 742), όπως αμφότερα τροποποιήθηκαν.

7 Ο Φόρος διέπεται από το άρθρο 302 bis KB του γενικού κώδικα φορολογίας, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 28, σημείο Α, του συμπληρωματικού νόμου 97-1239, της 29ης Δεκεμβρίου 1997, περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 1997 (*JORF* της 30ής Δεκεμβρίου 1997, σ. 19101), και τροποποιήθηκε, αφενός, με τον νόμο 2005-1719, της 30ής Δεκεμβρίου 2005, περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 2006 (*JORF* της 31ης Δεκεμβρίου 2005, σ. 20597), αφετέρου, με τον συμπληρωματικό νόμο 2005-1720, της 30ής Δεκεμβρίου 2005, περί δημοσίων οικονομικών για το έτος 2005 (*JORF* της 31ης Δεκεμβρίου 2005, σ. 20654).

8 Ο μηχανισμός περί υποχρεώσεων για την πραγματοποίηση επενδύσεων διέπεται:

— από το διάταγμα 2001-609, της 9ης Ιουλίου 2001, για την εφαρμογή του άρθρου 27, σημείο 3, και του άρθρου 71 του νόμου 86-1067 και σχετικά με τη συνδρομή των παρόχων υπηρεσιών επίγειας αναλογικής τηλεοράσεως ελεύθερης λήψεως μέσω ραδιοσημάτων στην ανάπτυξη της παραγωγής κινηματογραφικών και οπτικοακουστικών έργων (*JORF* της 11ης Ιουλίου 2001, σ. 11073), όπως τροποποιήθηκε·

— από το διάταγμα 2001-1332, της 28ης Δεκεμβρίου 2001, για την εφαρμογή των άρθρων 27, 28 και 71 του νόμου 86-1067 και σχετικά με τη συνδρομή των παρόχων υπηρεσιών επίγειας αναλογικής τηλεοράσεως μέσω ραδιοσημάτων για τις οποίες καταβάλλονται τέλη από τους χρήστες στην ανάπτυξη της παραγωγής κινηματογραφικών και οπτικοακουστικών έργων (*JORF* της 29ης Δεκεμβρίου 2001, σ. 21310), όπως τροποποιήθηκε·

— από το διάταγμα 2001-1333, της 28ης Δεκεμβρίου 2001, για την εφαρμογή των άρθρων 27, 70 και 71 του νόμου 86-1067 και για τον καθορισμό των γενικών αρχών που διέπουν την επίγεια ψηφιακή εκπομπή μέσω ραδιοσημάτων, πλην ραδιοφωνικών εκπομπών (*JORF* της 29ης Δεκεμβρίου 2001, σ. 21315), όπως τροποποιήθηκε·

— από το διάταγμα 2002-140, της 4ης Φεβρουαρίου 2002, για την εφαρμογή των άρθρων 33, 33-1, 33-2 και 71 του νόμου 86-1067 και για τον καθορισμό του καθεστώτος που διέπει τις διάφορες υπηρεσίες ραδιοφωνικής μεταδόσεως και τηλεοράσεως μέσω καλωδίου ή δορυφόρου (*JORF* της 6ης Φεβρουαρίου 2002, σ. 2412), όπως τροποποιήθηκε.

9 Οι επενδύσεις που πραγματοποιούνται δυνάμει των ως άνω υποχρεώσεων πρέπει, τουλάχιστον κατά τα δυο τρίτα τους, όσον αφορά τον οπτικοακουστικό τομέα, και τουλάχιστον κατά τα τρία τέταρτά τους, όσον αφορά τον κινηματογραφικό τομέα, να κατευθύνονται υποχρεωτικώς στην ανεξάρτητη παραγωγή. Όπως διευκρινίστηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ως ανεξάρτητη παραγωγή ορίζεται η ανεξαρτησία του παραγωγού έναντι του φορέα που παρέχει τηλεοπτικές υπηρεσίες και χρηματοδοτεί το έργο, όπως αυτή προκύπτει από στοιχεία σχετικά, ιδίως, με την κατοχή του εταιρικού κεφαλαίου ή τα δικαιώματα ψήφου του παραγωγού και του παρέχοντος τις ως άνω υπηρεσίες καθώς και με τη συμμετοχή του παρόχου στην πρόσφατη δραστηριότητα του παραγωγού.

10 Τα μέτρα στηρίξεως του CNC στην οπτικοακουστική παραγωγή πρέπει να ωφελούν τις επιχειρήσεις ανεξάρτητης παραγωγής. Η έννοια του ανεξάρτητου παραγωγού καθορίζεται κατά τον ίδιο τρόπο όπως στην περίπτωση των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων.

Ιστορικό της διαφοράς

11 Στις 15 Ιουλίου 1992, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, με την απόφαση επί της ενισχύσεως N 7/92 (ΕΕ C 203, σ. 14), ενέκρινε, χωρίς χρονικό περιορισμό, ορισμένες ρυθμίσεις του γαλλικού συστήματος ενισχύσεως της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής.

12 Με την απόφαση επί της ενισχύσεως N 3/98, της 3ης Ιουνίου 1998, όπως τροποποιήθηκε στις 29 Ιουλίου 2008 (ΕΕ C 279, σ. 4), η Επιτροπή ενέκρινε, για δύο έτη, ορισμένες τροποποιήσεις που επήλθαν στο σύστημα της άμεσης στηρίξεως της κινηματογραφικής παραγωγής. Στις 7 Αυγούστου 1998, η ισχύς της εγκριτικής αποφάσεως παρατάθηκε έως τις 3 Ιουνίου 2004.

13 Με έγγραφο της 3ης Οκτωβρίου 2001, η προσφεύγουσα εταιρία Télévision française 1 SA (TF1) υπέβαλε στην Επιτροπή δύο καταγγελίες σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες του γαλλικού συστήματος ενισχύσεως του κινηματογραφικού και οπτικοακουστικού τομέα.

14 Με έγγραφο της 16ης Φεβρουαρίου 2004, οι γαλλικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή το σύστημα ενισχύσεων επιλεκτικής εφαρμογής υπέρ των κινηματογραφικών έργων που παρουσιάζουν ενδιαφέρον για τα γαλλικά υπερπόντια εδάφη (N 95/2004). Η Επιτροπή ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες από τις γαλλικές αρχές οι οποίες και τις παρέσχαν, απέστειλαν δε συγχρόνως σημείωμα σχετικά με την εφαρμογή του συστήματος, το οποίο εν συνεχεία ανακάλεσαν τον Ιανουάριο του 2005.

15 Με έγγραφα της 13ης και της 27ης Απριλίου 2004, το CNC διαβίβασε στην Επιτροπή πληροφορίες σχετικά με τις καταγγελίες της προσφεύγουσας.

16 Με έγγραφο της 24ης Μαΐου 2004, οι γαλλικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή το σύνολο των συστημάτων ενισχύσεων υπέρ του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα, ζητώντας της να παρατείνει προσωρινώς την ισχύ των συστημάτων που ενέπιπταν στις αποφάσεις επί των ενισχύσεων Ν 7/92 και Ν 3/98, πράγμα το οποίο η Επιτροπή αρνήθηκε. Με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2004, η Επιτροπή ζήτησε από τις γαλλικές αρχές να συμπληρώσουν τη διενεργηθείσα κοινοποίηση, πράγμα το οποίο αυτές έπραξαν με σειρά εγγράφων κατά το 2004 και το 2005. Στις 14 Δεκεμβρίου 2004, το σύνολο των κοινοποιηθέντων συστημάτων ενισχύσεων καταχωρίστηκε ως ενίσχυση ΝΝ 84/2004.

17 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2004, η Επιτροπή πληροφόρησε τις γαλλικές αρχές ότι, κατά την άποψή της, τα κοινοποιηθέντα συστήματα ενισχύσεως είναι παράνομα υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, καθόσον έχουν ήδη τεθεί σε εφαρμογή.

18 Με έγγραφο της 10ης Ιανουαρίου 2006, η προσφεύγουσα συμπλήρωσε τις από 3 Οκτωβρίου 2001 καταγγελίες της.

19 Με την απόφαση C(2006) 832 τελικό, της 22ας Μαρτίου 2006, σχετικά με μέτρα ενισχύσεως υπέρ του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα στη Γαλλία (ενισχύσεις ΝΝ 84/2004 και Ν 95/2004 – France, Régimes d'aide au cinéma et à l'audiovisuel) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή αποφάσισε να μη διατυπώσει αντιρρήσεις κατά των επίμαχων μέτρων μέχρι την περάτωση του προβλεπόμενου στο άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ, προκαταρκτικού σταδίου έρευνας.

20 Στις 14 Δεκεμβρίου 2006, η περίληψη της προσβαλλομένης αποφάσεως δημοσιεύτηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ C 305, σ. 12), με σύνδεσμο προς την ιστοσελίδα της Επιτροπής όπου και το πλήρες κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Η προσβαλλόμενη απόφαση

21 Όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, αντικείμενο αυτής είναι το σύστημα ενισχύσεως της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής, ιδίως, η χορηγούμενη μέσω του CNC χρηματοδοτική ενίσχυση και ο μηχανισμός περί υποχρεώσεων για την πραγματοποίηση επενδύσεων.

22 Όσον αφορά, κατά πρώτο λόγο, τα μέτρα ενισχύσεως υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής που εφαρμόζει το CNC, η Επιτροπή εξηγεί ότι αυτό είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου με αμιγώς δημόσια αποστολή, που διαθέτει νομική προσωπικότητα και δημοσιονομική αυτοτέλεια, και υπόκειται στην εποπτεία του γαλλικού Υπουργείου Πολιτισμού και Επικοινωνίας (σημείο ΙΙ, παράγραφος 20, της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ο προϋπολογισμός τον οποίο διαχειρίζεται το CNC διαιρείται σε δυο κεφάλαια: το κεφάλαιο «Οπτικοακουστική βιομηχανία» [στο οποίο περιλαμβάνεται ο λογαριασμός για την ενίσχυση της βιομηχανίας οπτικοακουστικών προγραμμάτων (COSIP)] και το κεφάλαιο «Κινηματογραφική βιομηχανία» (σημείο ΙΙ, παράγραφος 21, της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή επισημαίνει στη συνέχεια ότι πόροι του προϋπολογισμού του CNC είναι οιονεί φορολογικές επιβαρύνσεις, μεταξύ των οποίων ο επίμαχος Φόρος (σημείο ΙΙ, παράγραφος 22, της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 302 bis KB του γαλλικού γενικού κώδικα φορολογίας, ο Φόρος οφείλεται από τους εγκατεστημένους στη Γαλλία παρόχους υπηρεσιών τηλεοράσεως μεταδιδόμενης στην ηπειρωτική Γαλλία και στην Κορσική καθώς και στους υπερπόντιους ΟΤΑ, οι οποίοι, κατά τη διάρκεια του προηγούμενου έτους, εκπόνησαν σχέδιο ενός ή περισσότερων οπτικοακουστικών ή κινηματογραφικών έργων πληρούντων τα κριτήρια χορηγήσεως ενισχύσεως από το CNC, και ότι επιβάλλεται, κατ' ουσίαν, επί του κύκλου εργασιών που πραγματοποιούν οι ως άνω πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 23 και 24, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

23 Όσον αφορά τα αμφισβητούμενα στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής μέτρα ενισχύσεως του CNC υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής, η Επιτροπή δίνει στην απόφασή της μια περιγραφή των μέτρων «ενισχύσεως της παραγωγής κινηματογραφικών έργων μεγάλου μήκους» (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 29 έως

95), «ενισχύσεως για την προώθηση στο εξωτερικό των κινηματογραφικών έργων» (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 121 έως 126), «ενισχύσεως για κινηματογραφικές ταινίες μικρού μήκους» (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 127 έως 149) και «ενισχύσεως της οπτικοακουστικής παραγωγής» (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 186 έως 219), καθώς και τις λεπτομέρειες χρηματοδοτήσεώς τους (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 19 έως 24).

24 Κατόπιν εξετάσεως των εν λόγω μέτρων, η Επιτροπή, στην απόφασή της, συμπεραίνει ότι ορισμένα εξ αυτών αποτελούν κρατικές ενισχύσεις υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, συμβατές με την κοινή αγορά, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, ΕΚ, μέχρι το τέλος του έτους 2011, ενώ άλλα δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως κρατικές ενισχύσεις υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, λόγω εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 69/2001 της Επιτροπής, της 12ης Ιανουαρίου 2001, για την εφαρμογή των άρθρων 87 [ΕΚ] και 88 [ΕΚ] στις ενισχύσεις ήσσονος σημασίας (ΕΕ L 10, σ. 30) (σημείο ΙΙΙ, παράγραφοι 38 έως 124, της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την «ενίσχυση του κινηματογράφου – ενίσχυση της παραγωγής κινηματογραφικών έργων μεγάλου μήκους»· σημείο ΙΙΙ, παράγραφοι 158 έως 193, της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την «ενίσχυση για την προώθηση στο εξωτερικό των κινηματογραφικών έργων»· σημείο ΙΙΙ, παράγραφοι 194 έως 223, της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την «ενίσχυση για κινηματογραφικές ταινίες μικρού μήκους»· σημείο ΙΙΙ, παράγραφοι 257 έως 331, της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την «ενίσχυση της οπτικοακουστικής παραγωγής»). Όσον αφορά τα μέτρα που κηρύσσονται συμβατά με την κοινή αγορά δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, ΕΚ, η Επιτροπή καταλήγει στο ως άνω συμπέρασμα είτε έχοντας εφαρμόσει τα κριτήρια που καθορίζονται στην προπαρατεθείσα στη σκέψη 3 ανακοίνωση του 2001 είτε έχοντας εφαρμόσει τα εν λόγω κριτήρια κατ' αναλογία ή εκλαμβάνοντάς τα ως σημεία αναφοράς. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή αποφασίζει να μη διατυπώσει αντιρρήσεις ως προς τα μέτρα αυτά.

25 Όσον αφορά, κατά δεύτερο λόγο, τις υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 246 έως 255, της προσβαλλομένης αποφάσεως), η Επιτροπή επισημαίνει ότι αυτές επιβάλλονται, με ορισμένες διαφοροποιήσεις ως προς τις λεπτομέρειες τηρήσεώς τους, στους παρόχους υπηρεσιών επίγειας αναλογικής ή ψηφιακής τηλεοράσεως ελεύθερης λήψεως μέσω ραδιοσημάτων, καλωδίου ή δορυφόρου, στους παρόχους υπηρεσιών επίγειας αναλογικής τηλεοράσεως συνδρομητικής λήψεως μέσω ραδιοσημάτων και στους παρόχους υπηρεσιών επίγειας ψηφιακής τηλεοράσεως μέσω ραδιοσημάτων «επί πληρωμή ανά θέαση».

26 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι το αντιστοιχούν στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων ποσό προσδιορίζεται με βάση ποσοστό επί του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε ο υπόχρεος πάροχος τηλεοπτικών υπηρεσιών κατά το προηγούμενο έτος (σημείο ΙΙ, παράγραφος 250, της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το εν λόγω ποσό διαφοροποιείται αναλόγως του τρόπου μεταδόσεως των τηλεοπτικών εκπομπών και των ιδιοτήτων του παρέχοντος τις υπηρεσίες (σημείο ΙΙ, παράγραφοι 251 έως 254, της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή διατυπώνει τη γενική παρατήρηση ότι το ποσοστό επί του κύκλου εργασιών που πρέπει να επενδυθεί στην κινηματογραφική παραγωγή είναι μεγαλύτερο εάν η τηλεοπτική υπηρεσία διαμορφώνεται με γνώμονα τον κινηματογράφο ενώ είναι μικρότερο εάν η εν λόγω υπηρεσία δεν διαμορφώνεται με κύριο γνώμονα τον κινηματογράφο (σημείο ΙΙ, παράγραφος 251, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

27 Η Επιτροπή εκτιμά ότι οι υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων δεν συνεπάγονται τη χρησιμοποίηση κρατικών πόρων, οπότε δεν συνιστούν κρατικές ενισχύσεις υπό την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ (σημείο ΙΙΙ, παράγραφοι 390 έως 398, της προσβαλλομένης αποφάσεως).

28 Στο σημείο IV της αποφάσεώς της, η Επιτροπή «εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι η Γαλλία έθεσε σε εφαρμογή τα περισσότερα εκ των εξεταζόμενων με την παρούσα απόφαση μέτρων, κατά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, [ΕΚ]». Η Επιτροπή αποφαίνεται, στη συνέχεια, ότι τα επίμαχα στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής μέτρα κρατικών ενισχύσεων, τα οποία της κοινοποιήθηκαν και αποτελούν αντικείμενο της αποφάσεώς της, είναι συμβατά με την κοινή αγορά, μέχρι το τέλος του έτους 2011, βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, ΕΚ. Τέλος, στο ίδιο σημείο επισημαίνεται επίσης ότι:

«Η Επιτροπή εμμένει στο γεγονός ότι η προθεσμία αυτή παρέχεται λαμβανομένης υπόψη της δεσμεύσεως των γαλλικών αρχών ότι “θα προβούν μετά τις 30 Ιουνίου 2007 στις, ενδεχομένως αναγκαίες, προσαρμογές για τη συμμόρφωση προς τους εξελισσόμενους κανόνες στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων υπέρ του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα”. Η Επιτροπή υπενθυμίζει στις γαλλικές αρχές ότι υποχρεούνται στην υποβολή ετήσιας εκθέσεως σχετικά με την εφαρμογή των κοινοποιηθέντων μέτρων. Η έκθεση αυτή πρέπει να παρέχει επαρκείς λεπτομέρειες ώστε να καθίσταται δυνατός ο εκ μέρους της Επιτροπής έλεγχος εάν οι μηχανισμοί αυτοί νοθεύουν τον ανταγωνισμό κατά τρόπο αντίθετο προς το κοινό συμφέρον.»

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

29 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 12 Ιουλίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

30 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Οκτωβρίου 2006, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα διαδικασία υπέρ της Επιτροπής. Με διάταξη της 14ης Νοεμβρίου 2006, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή. Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε το υπόμνημά της και οι λοιποί διάδικοι κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επ' αυτού εντός των ταχθεισών προθεσμιών.

31 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Πρωτοδικείου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πέμπτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση.

32 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το νυν Γενικό Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 22ας Απριλίου 2010.

33 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή·

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί κατά νόμον επί των δικαστικών εξόδων.

34 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως στερούμενη κάθε νομικής βάσεως·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

35 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

36 Η Επιτροπή, μολονότι δεν πρότεινε ρητώς ένσταση απαραδέκτου κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής προβάλλοντας ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς προς άσκησή της.

Επιχειρήματα των διαδίκων

37 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής ισχυριζόμενη ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα. Κατά πρώτο λόγο, εφόσον η προσφεύγουσα αμφισβητεί το βάσιμο της προσβαλλομένης αποφάσεως, οφείλει, κατά τη νομολογία, να αποδείξει ότι η περίπτωσή της είναι ιδιαίτερη και, ειδικότερα, ότι θίγεται ουσιωδώς η θέση της στην αγορά και όχι απλώς η ικανότητά της να ανταγωνιστεί την επιχείρηση που είναι δικαιούχος της ενισχύσεως.

38 Η προσφεύγουσα όφειλε να προβεί σε ανάλυση αγοράς προκειμένου να προσδιοριστούν συγκεκριμένα προϊόντα ή συγκεκριμένες γεωγραφικές αγορές ως προς τα οποία ή τις οποίες αυτή τελεί σε σχέση ανταγωνισμού προς τους δικαιούχους της ενισχύσεως (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs επί της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 13ης Δεκεμβρίου 2005, C-78/03 P, Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Συλλογή 2005, σ. I-10737, I-10741, σκέψεις 117 και 118). Όφειλε, επομένως, να καταδείξει ότι δεν ωφελείται από κανένα εκ των εξεταζόμενων με την προσβαλλόμενη απόφαση μέτρων ενισχύσεως και ότι ελλείψει παροχής αυτού του πλεονεκτήματος θίγεται ουσιωδώς η ανταγωνιστική θέση της.

39 Στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι επιδίωξη της προσφεύγουσας δεν είναι να αποδείξει το άμεσο και ατομικό έννομο συμφέρον της σε σχέση με τα εφαρμοζόμενα από το CNC μέτρα ενισχύσεως υπέρ της παραγωγής. Εξ αυτού η Επιτροπή συνάγει ότι η προσφεύγουσα δέχεται σιωπηρώς ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή μόνον κατά το σκέλος που αφορά τις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση

επενδύσεων, πράγμα που εξηγείται ευχερώς από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα μπορεί να καταστεί δικαιούχος των μέτρων ενισχύσεως του CNC υπέρ της παραγωγής. Όσον αφορά την κινηματογραφική παραγωγή, η προσφεύγουσα μπορεί, μεταξύ άλλων, να λάβει άμεση στήριξη για την παραγωγή και για διανομή, όπως επίσης και ενισχύσεις για μαγνητοσκοπημένες παραγωγές. Όσον αφορά την οπτικοακουστική παραγωγή, η προσφεύγουσα μπορεί να λάβει ευθέως ενίσχυση από το COSIP, μέσω των δικών της θυγατρικών εταιριών παραγωγής, ενώ την ίδια ενίσχυση μπορεί να λάβει και εμμέσως για όσα προγράμματα προχρηματοδοτεί μέσω διευθυντών παραγωγής. Κατά την Επιτροπή, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η προσφυγή ακυρώσεως είναι παραδεκτή μόνον κατά το μέτρο που ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον γεγενημένο και ενεστώς για την ακύρωση της πράξεως. Τέτοια περίπτωση δεν συντρέχει εν προκειμένω εφόσον, ακόμα και εάν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο κάνει δεκτή την προσφυγή της προσφεύγουσας και ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον αυτή αφορά όσα μέτρα ενισχύσεως κρίθηκαν συμβατά με την κοινή αγορά, η προσφεύγουσα δεν θα είναι σε θέση να αντλήσει όφελος από τις επίμαχες ενισχύσεις και θα περιέλθει σε κατάσταση λιγότερο ευνοϊκή από αυτήν που διαμορφώνει η προσβαλλόμενη απόφαση.

40 Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά τις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων, εάν υποτεθεί ότι η Επιτροπή, διαπιστώνοντας την απουσία κρατικών πόρων, υπέπεσε σε σφάλμα, η προσφεύγουσα όφειλε επίσης να αποδείξει ότι η ανταγωνιστική της θέση εθίγη ουσιωδώς καθόσον δεν επρόκειτο, έστω εν δυνάμει, να καταστεί δικαιούχος των επίμαχων μέτρων.

41 Πρώτον, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι με τις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων επιβάλλεται, με ορισμένες διαφοροποιήσεις ως προς τις λεπτομέρειες τηρήσεώς τους, στους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών να δαπανούν ετησίως ορισμένα ποσά για τη χρηματοδότηση της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής. Δεδομένου ότι οι υποχρεώσεις αυτές βαρύνουν τους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών, η προσφυγή της προσφεύγουσας δεν είναι παραδεκτή καθόσον με αυτήν προβάλλεται ότι το επίμαχο μέτρο πρέπει να χαρακτηριστεί ως ενίσχυση. Συναφώς, η αναφορά της προσφεύγουσας στο ισχύον, κατά την υποβολή των καταγγελιών της το 2001, δίκαιο στερείται λυσιτέλειας για την εξέταση του παραδεκτού

της προσφυγής, αφού η νομιμότητα μιας πράξεως ελέγχεται, κατά πάγια νομολογία, με βάση τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που υπάρχουν κατά τον χρόνο εκδόσεώς της. Επιπλέον, όσον αφορά την προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα διαφοροποιημένη μεταχείριση, η οποία προκύπτει από το γεγονός ότι οι υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων αφορούν ορισμένους μόνον παρόχους, υπηρεσιών ψηφιακής τηλεοράσεως μεταδιδόμενης με ραδιοσήματα, με συνέπεια να εισάγονται δυσμενείς διακρίσεις και να θίγεται, συνακόλουθα, η ανταγωνιστική θέση της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εν λόγω διαφοροποίηση δικαιολογείται από αντικειμενικές εκτιμήσεις συναρτώμενες προς τον πραγματοποιούμενο κύκλο εργασιών. Περαιτέρω, οι υποκείμενοι σε διαφορετική μεταχείριση πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών είναι αυτοί που ουδόλως ή ελάχιστα μεταδίδουν οπτικοακουστικά έργα, οπότε δεν τελούν σε σχέση ανταγωνισμού με παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών, όπως η προσφεύγουσα, τα προγράμματα των οποίων συνίσταται, κατά σημαντικό μέρος, στη μετάδοση οπτικοακουστικών έργων.

42 Δεύτερον, απαντώντας στην προσφεύγουσα, η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία ισχυρίζονται ότι οι γαλλικές αρχές επέλεξαν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/552/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 3ης Οκτωβρίου 1989, για τον συντονισμό ορισμένων νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με την άσκηση τηλεοπτικών δραστηριοτήτων (ΕΕ L 298, σ. 23), όπως τροποποιήθηκε, να θεσπίσουν αυστηρότερες διατάξεις από αυτές της εν λόγω οδηγίας και να συναρτήσουν τον υπολογισμό του ποσού που αντιστοιχεί στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων προς τον κύκλο εργασιών του παρόχου τηλεοπτικών υπηρεσιών. Εν πάση περιπτώσει, κατ' εφαρμογήν των γαλλικών ρυθμίσεων, όλοι οι Γάλλοι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών υπόκεινται στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων κατά την ίδια αναλογία. Επομένως, κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι οι σχετικές δαπάνες της προσφεύγουσας υπερβαίνουν αυτές των ανταγωνιστών της, εξαιτίας της θέσεώς της στη γαλλική ραδιοτηλεοπτική αγορά και του σημαντικού κύκλου εργασιών της, δεν αρκεί για να την εξατομικεύσει, πράγμα που η προσφεύγουσα προφανώς δέχεται στο υπόμνημα απαντήσεώς της. Συγκεκριμένα, αφ' ής στιγμής η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι το μέτρο προκαλεί ζημία σε ευρύ φάσμα επιχειρηματιών, κατά την Επιτροπή το γεγονός ότι πολλοί επιχειρηματίες ευρίσκονται σε κατάσταση όμοια προς αυτή της προσφεύγουσας καταδεικνύει ότι η περίπτωσή της δεν είναι ιδιαίτερη, σε αντίθεση με όσα επιτάσσει η απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937).

43 Τρίτον, η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία αμφισβητούν την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι ωφελούμενοι από τα εφαρμοζόμενα από το CNC μέτρα ενισχύσεως και από τις υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων είναι οι μεγάλοι όμιλοι μέσων ενημερώσεως και όχι η ανεξάρτητη παραγωγή. Δυνάμει των γαλλικών ρυθμίσεων, όλοι οι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών υποχρεούνται να επενδύσουν τα δυο τρίτα του αντιστοιχούντος στις ως άνω υποχρεώσεις ποσού στην ανεξάρτητη οπτικοακουστική παραγωγή τηρώντας τα ίδια κριτήρια. Στην πράξη, η πλειονότητα των επενδύσεων πραγματοποιείται υπό τη μορφή αγορών ή προαγορών σε συμφωνία με παραγωγούς ανεξάρτητους από τους ομίλους οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και εάν υποτεθεί ότι οι γαλλικές ρυθμίσεις ευνοούν τους ως άνω ομίλους μέσων ενημερώσεως, η προσφεύγουσα θα είχε την ίδια δυσμενή μεταχείριση με όσους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών υπόκεινται στις ίδιες υποχρεώσεις. Οι συνέπειες του γαλλικού συστήματος για την προσφεύγουσα συναρτώνται αποκλειστικώς προς την ανταγωνιστική της θέση, καθόσον, ως πάροχος τηλεοπτικών υπηρεσιών με τον σημαντικότερο κύκλο εργασιών, οφείλει, δυνάμει των υποχρεώσεων για την πραγματοποίηση επενδύσεων στην ανεξάρτητη παραγωγή, να χρηματοδοτεί άλλους παραγωγούς οπτικοακουστικών έργων με μεγαλύτερα ποσά από αυτά που δαπανούν οι ανταγωνιστές της, πάντοτε βέβαια με γνώμονα ένα αντικειμενικό στοιχείο, τον κύκλο εργασιών της.

44 Κατά τρίτο λόγο, όσον αφορά το δικαίωμα δικαστικής προστασίας, η Επιτροπή τονίζει ότι εμμένει στο ισχύον δίκαιο και την κρατούσα νομολογία, όπως αυτή προκύπτει, ιδίως, από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Σεπτεμβρίου 2006, T-210/02, British Aggregates κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-2789) (βλ., επίσης, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψη 40). Κατ' εφαρμογήν αυτών, η προσφεύγουσα μπορεί θεωρητικώς να αρνηθεί τη συμμόρφωσή της προς το δεσμευτικό σύστημα των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων, προβάλλοντας ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι το σύστημα αυτό δεν είναι συμβατό με το κοινοτικό δίκαιο, το δε εθνικό δικαστήριο μπορεί, ενδεχομένως, να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος της προσβαλλομένης αποφάσεως.

45 Η Γαλλική Δημοκρατία συμμερίζεται την άποψη της Επιτροπής ότι η ασκηθείσα προσφυγή είναι απαράδεκτη, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.

46 Κατά πρώτο λόγο, η Γαλλική Δημοκρατία, όπως και η Επιτροπή, υποστηρίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, καθόσον η προσφεύγουσα στρέφεται κατά του βασίμου της αποφάσεως, η προσφυγή της μπορεί να κριθεί παραδεκτή μόνον εφόσον αυτή καταδείξει ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται ουσιωδώς με το επίμαχο μέτρο. Σχετικά με την αναφορά της προσφεύγουσας στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs επί της αποφάσεως Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 38 ανωτέρω, αρκεί, κατά τη Γαλλική Δημοκρατία, να υπομνησθεί ότι, στην απόφαση αυτή, το Δικαστήριο επιβεβαίωσε την προϋπόθεση ότι απαιτείται η ανταγωνιστική θέση του προσφεύγοντος να θίγεται ουσιωδώς. Η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει συναφώς, όπως και η Επιτροπή, ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί απλώς την ιδιότητα του ενδιαφερομένου μέρους υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ ούτε την ύπαρξη σχέσεως ανταγωνισμού, αλλά οφείλει να καταδείξει πόσο σημαντικά θίγεται η θέση της στην αγορά. Τέλος, σε αντίθεση με τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση απαντώντας, όχι στην από 3 Οκτωβρίου 2001 καταγγελία της προσφεύγουσας, αλλά στην από 24 Μαΐου 2004 κοινοποίηση των γαλλικών αρχών σχετικά με το σύνολο των συστημάτων ενισχύσεων υπέρ του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα.

47 Κατά δεύτερο λόγο, η προσφεύγουσα δεν καταδεικνύει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει ουσιωδώς την ανταγωνιστική θέση της. Πρώτον, απαντώντας στην προσφεύγουσα, η Γαλλική Δημοκρατία ισχυρίζεται, όπως και η Επιτροπή, ότι οι γαλλικές αρχές επέλεξαν να συναρτήσουν τον υπολογισμό του ποσού που αντιστοιχεί στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων προς τον κύκλο εργασιών του παρόχου τηλεοπτικών υπηρεσιών και ότι το γεγονός ότι οι σχετικές δαπάνες της προσφεύγουσας υπερβαίνουν αυτές των ανταγωνιστών της, εξαιτίας της θέσεώς της στη γαλλική ραδιοτηλεοπτική αγορά και του σημαντικού κύκλου εργασιών της, δεν αρκεί για να την εξατομικεύσει, πράγμα που η προσφεύγουσα προφανώς δέχεται στο υπόμνημα απαντήσεώς της (βλ. σκέψη 42 ανωτέρω).

48 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι ωφελούμενοι από τα εφαρμοζόμενα από το CNC μέτρα ενισχύσεως και από τις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων είναι οι μεγάλοι όμιλοι μέσων ενημερώσεως και όχι η ανεξάρτητη παραγωγή, η Γαλλική Δημοκρατία προσθέτει ότι το ένα τρίτο του αντιστοιχούντος στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων ποσού μπορεί να επενδυθεί ελεύθερα από την προσφεύγουσα σε παραγωγούς δικής της επιλογής, μεταξύ των

οποίων και οι θυγατρικές της εταιρίες, πράγμα το οποίο ισχύει για όλους τους υπόχρεους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών. Η Γαλλική Δημοκρατία αναφέρει ως παράδειγμα τα στοιχεία του έτους 2005 σχετικά με τις επενδύσεις της προσφεύγουσας σε οπτικοακουστικές και κινηματογραφικές παραγωγές.

49 Τρίτον, στο πλαίσιο των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων υπέρ της ανεξάρτητης παραγωγής, η προσφεύγουσα μπορεί να είναι κάτοχος αποκλειστικών δικαιωμάτων για το, σχετικά μακρό, χρονικό διάστημα των 42 μηνών, και όχι για διάστημα 18 μηνών όπως διατείνεται. Εκτός των ανωτέρω υποχρεώσεων, οι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών διατηρούν την οικονομική επιστασία των έργων τα οποία χρηματοδοτούν, διαθέτοντας ευρύ περιθώριο κινήσεων τόσο κατά το στάδιο της παραγωγής, μέσω της επιλογής του σχετικού με τη χρηματοδότηση τρόπου επεμβάσεως, όσο και κατά το στάδιο της εκμεταλλεύσεως, μέσω του καθορισμού της διάρκειας των δικαιωμάτων, της εξαγοράς και της μεταδόσεως με διάφορα μέσα.

50 Κατά τρίτο λόγο, η προσφεύγουσα δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, σε θέση να αποδείξει ότι η ανταγωνιστική της θέση θίγεται ουσιωδώς. Πρώτον, η προσφεύγουσα υπόκειται στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων υπέρ της οπτικοακουστικής και κινηματογραφικής παραγωγής, όπως ακριβώς και το σύνολο των Γάλλων παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών, με κριτήριο τον κύκλο εργασιών της. Δεύτερον, η Γαλλική Δημοκρατία, όπως και η Επιτροπή, διερωτάται εάν η προσφεύγουσα έχει συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία τα μέτρα ενισχύσεως του κινηματογράφου και του οπτικοακουστικού τομέα κρίνονται συμβατά με την κοινή αγορά, δεδομένου ότι η ίδια αντλεί όφελος από τα μέτρα αυτά (βλ. σκέψη 39 ανωτέρω).

51 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά άμεσα και ατομικά. Όσον αφορά τον άμεσο χαρακτήρα του εννόμου συμφέροντός της για την άσκηση προσφυγής κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι κάθε επιχείρηση που ανταγωνίζεται επιχείρηση δικαιούχο ενισχύσεως έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή

χαρακτηρίζει την ενίσχυση αυτή συμβατή με την κοινή αγορά, δεδομένου ότι ενδεχόμενη ακύρωση συνεπάγεται την επανέναρξη της έρευνας ως προς το συμβατό της ενισχύσεως. Επιπλέον, η επίμαχη ενίσχυση έχει ήδη χορηγηθεί, επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση καθιστά δυνατή τη διατήρηση ενισχύσεως της οποίας την ακύρωση ζητεί η προσφεύγουσα από το 2001. Η προσφεύγουσα τονίζει, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, ότι το άμεσο έννομο συμφέρον της δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή.

52 Περαιτέρω, κατά τη νομολογία, ο ατομικός χαρακτήρας του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας προκύπτει από το γεγονός ότι η θέση της στην αγορά θίγεται συνεπεία των εξεταζόμενων με την προσβαλλόμενη απόφαση μέτρων ενισχύσεως. Κατά πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα φρονεί ότι οι δυο προϋποθέσεις που θέτει η Επιτροπή, με το υπόμνημα αντικρούσεώς της, βαίνουν πέραν αυτών που έχει θέσει η νομολογία. Κατ' αρχάς, όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με το γεγονός ότι δεν κατέστη δικαιούχος των εξεταζόμενων με την προσβαλλόμενη απόφαση μέτρων ενισχύσεως, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι νομιμοποιείται ενεργητικώς να ασκήσει προσφυγή, εφόσον έχει την ιδιότητα ενδιαφερομένου μέρους υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ και του άρθρου 1, στοιχείο η΄, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88 ΕΚ] (ΕΕ L 83, σ. 1). Ακολούθως, εφόσον με την προσφυγή προβάλλονται λόγοι που αφορούν το βάσιμο της αποφάσεως, ο προσφεύγων υποχρεούται να αποδείξει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της καταστάσεως στην οποία έχει περιέλθει, ο χαρακτήρας δε αυτός μπορεί να προκύπτει από το γεγονός ότι η ανταγωνιστική θέση του θίγεται ουσιωδώς ή ότι, ενδεχομένως, αυτός παρενέβη στην προκαταρκτική διαδικασία. Οποιαδήποτε άλλη λύση παραγνωρίζει το γεγονός ότι μέτρο ενισχύσεως με φαινομενικά γενική ισχύ μπορεί στην πραγματικότητα να ευνοεί ορισμένους μόνον επιχειρηματίες ή δραστηριότητες, έστω και εάν θεωρητικώς απευθύνεται στο σύνολό τους.

53 Κατά δεύτερο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, θίγεται η ανταγωνιστική θέση της στην αγορά ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων ελεύθερης λήψεως και στην αγορά αποκτήσεως οπτικοακουστικών δικαιωμάτων και οπτικοακουστικών προϊόντων. Συγκεκριμένα, δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως, διατηρείται σε ισχύ ένα σύστημα υποχρεωτικής συνδρομής υπέρ της οπτικοακουστικής παραγωγής και αποφασίζεται είτε ότι οι υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων δεν συνιστούν κρατική ενίσχυση είτε ότι τα μέτρα ενισχύσεως του CNC συνιστούν ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά. Αυτές οι δυσχέρειες αποτελούν τον λόγο των καταγγελιών της προσφεύγουσας.

54 Πρώτον, τα αμφισβητούμενα μέτρα ενισχύσεως, τα οποία χαρακτηρίζονται συμβατά με την κοινή αγορά από την προσβαλλόμενη απόφαση, δημιουργούν ανταγωνιστικό μειονέκτημα καθόσον περιορίζουν τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να αναπτύξει τη δική της παραγωγή λόγω δεσμεύσεως των δυο τρίτων των σχετικών δαπανών για τις υποχρεώσεις προς πραγματοποίηση επενδύσεων, και συντείνουν στην προώθηση των ανταγωνιστών ομίλων μέσων ενημερώσεως. Όσον αφορά την προβαλλόμενη οικονομική επιστασία των έργων τα οποία χρηματοδοτεί, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, απαντώντας στη Γαλλική Δημοκρατία, ότι το βάρος των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων είναι τέτοιο ώστε να καθορίζει de facto τους τρόπους αξιοποιήσεως των επενδυτικών της ικανοτήτων.

55 Δεύτερον, όπως εκτενώς ανέπτυξε η προσφεύγουσα στις καταγγελίες της, το γαλλικό σύστημα ενισχύσεων υπέρ της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής βιομηχανίας έχει ως συνέπεια τη χρηματοδότηση των ανταγωνιστών της, μέσω, αφενός, της υποχρεώσεως καταβολής του επίμαχου Φόρου και, αφετέρου, της αντλούμενης από τα σχηματιζόμενα έσοδα ενισχύσεως που χορηγεί το COSIP στους ανεξάρτητους παραγωγούς. Ειδικότερα, η έννοια του «ανεξάρτητου παραγωγού», όπως ορίζεται στη γαλλική νομοθεσία, καθιστά δυνατό τον έλεγχο αριθμού παραγωγών αυτής της κατηγορίας από τους ανταγωνιστές της προσφεύγουσας, ενώ σημαντικό μέρος αυτών εξαρτάται από μεγάλους ομίλους μέσων ενημερώσεως που δραστηριοποιούνται στον τομέα είτε της ραδιομετάδοσης (με χρήση καλωδίου, δορυφόρου, με επίγειο ψηφιακά κωδικοποιημένο σήμα, για διαδικτυακή τηλεόραση) είτε της οπτικοακουστικής παραγωγής είτε και στους δυο τομείς.

56 Συναφώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα στοιχεία για το έτος 2005, τα οποία επικαλέστηκε η Γαλλική Δημοκρατία. Από τους είκοσι έξι παραγωγούς που μπορούν να χαρακτηριστούν ανεξάρτητοι υπό το πρίσμα της γαλλικής νομοθεσίας και με τους οποίους η προσφεύγουσα συνήψε συμβάσεις κατά τη διάρκεια του έτους 2005, μόνον εννέα είναι όντως ανεξάρτητοι παραγωγοί από οιονδήποτε πάροχο τηλεοπτικών υπηρεσιών. Από τους λοιπούς δεκαεπτά, οκτώ είναι θυγατρικές εταιρίες ομίλων του οπτικοακουστικού τομέα και εννέα είναι επιχειρήσεις οι οποίες έχουν αποκτήσει σημαίνουσα οικονομική παρουσία εντασσόμενες σε βιομηχανικούς ομίλους που δραστηριοποιούνται, στην πλειονότητά τους, και στην παραγωγή και στη διανομή. Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι οι ως άνω δεκαεπτά επιχειρηματικοί εταίροι είναι, στην πλειονότητά τους, επιχειρήσεις με κύρος και οικονομική ισχύ, δεν μπορούν ως εκ τούτου να εμπίπτουν στην έννοια του «ανεξάρτητου παραγωγού», όπως αυτή ορίζεται στην αιτιολογική σκέψη 23 της οδηγίας 89/552. Κατά την προσφεύγουσα, αρκεί

η διαπίστωση ότι, μεταξύ των παραγωγών τηλεοπτικών προγραμμάτων του πρώτου μέρους της βραδινής ζώνης για το έτος 2005, πρώτος κατατάσσεται ένας όμιλος δικαιούχος, μέσω πέντε θυγατρικών εταιριών, των παρεχόμενων κατά τη γαλλική νομοθεσία μέτρων ενισχύσεως στην παραγωγή και υποκείμενος στις υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων. Από την ίδια κατάταξη προκύπτει ότι, μεταξύ των δέκα σημαντικότερων παραγωγών του έτους 2005, δεν υπάρχει κανένας πράγματι ανεξάρτητος παραγωγός κατά το γράμμα και το πνεύμα της οδηγίας 89/552.

57 Τρίτον, οι ως άνω μεγάλοι όμιλοι μέσων ενημερώσεως μπορούν να καταστούν δικαιούχοι των μέτρων ενισχύσεως χωρίς να υπέχουν υποχρέωση συμμετοχής στη χρηματοδότηση των μέτρων αυτών. Πέραν της ενισχύσεως που μπορούν να λάβουν από το COSIP μέσω των εξαρτώμενων από αυτούς παραγωγών, μπορούν να είναι κάτοχοι δικαιωμάτων αναπαραγωγής των παραγόμενων έργων χωρίς χρονικό περιορισμό και να τα μεταπωλούν, μεταξύ άλλων, και στην προσφεύγουσα. Επομένως, οι ως άνω μεγάλοι όμιλοι μέσων ενημερώσεως ευνοούνται σαφώς κατά την κατάρτιση καταλόγων έργων και κατά τη μετάδοση των έργων μέσω άλλων διαύλων, ιδίως μέσω ψηφιακά κωδικοποιημένου σήματος από επίγειους πομπούς, δορυφόρου, Διαδικτύου ή τηλεφωνίας τρίτης γενεάς. Ορισμένοι όμιλοι έχουν ήδη καταρτίσει καταλόγους και μεταδίδουν στο εξής με ψηφιακά κωδικοποιημένο σήμα από επίγειους πομπούς, ανταγωνιζόμενοι ευθέως την προσφεύγουσα.

58 Αντιθέτως, οι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών δεν μπορούν, στην πράξη, να καταρτίσουν καταλόγους έργων προστατευόμενων με δικαιώματα εφόσον δεν μπορούν να συμμετέχουν στη συμπαραγωγή οπτικοακουστικών έργων χρηματοδοτούμενων με ποσά προερχόμενα από τις υποχρεώσεις που αυτοί υπέχουν ως προς την πραγματοποίηση επενδύσεων υπέρ των ανεξαρτήτων επιχειρήσεων παραγωγής, οι οποίες απορροφούν τα δυο τρίτα των σχετικών δαπανών τους δυνάμει των υποχρεώσεων προς πραγματοποίηση επενδύσεων. Μπορούν απλώς να αποκτήσουν «μερίδια ανά μετάδοση» (parts antenne), δηλαδή δικαιώματα μεταδόσεως των έργων για περιορισμένες μόνο μεταδόσεις και για μικρότερο χρονικό διάστημα.

59 Επιπλέον, λόγω της ασκούμενης πιέσεως από τους ανταγωνιστές ομίλους μέσων ενημερώσεως, η προσφεύγουσα και οι λοιποί πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών, κατά

τη λήξη της περιοριζόμενης σε δεκαοκτώ μήνες ισχύος των αποκλειστικών δικαιωμάτων μεταδόσεως, περιέρχονται, για επιχειρηματικούς λόγους, στην ανάγκη να εξαγοράσουν τα οπτικοακουστικά έργα που οι ίδιοι έχουν χρηματοδοτήσει. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η παραγωγή των γνωστότερων τηλεοπτικών σειρών στους γαλλικούς τηλεοπτικούς σταθμούς εξακολουθεί σε βάθος χρόνου ο οποίος υπερβαίνει την αρχική διάρκεια των δικαιωμάτων μεταδόσεως για τα πρώτα επεισόδια, η εξαγορά των δικαιωμάτων αυτών καθίσταται αναγκαία προκειμένου να αποτραπεί η μετάδοση των ίδιων επεισοδίων από ανταγωνιστές τηλεοπτικούς σταθμούς. Η προσφεύγουσα, απαντώντας στη Γαλλική Δημοκρατία κατά την οποία οι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών διαθέτουν ευρύ περιθώριο κινήσεων όσον αφορά την εκμετάλλευση και τη διάρκεια των δικαιωμάτων μεταδόσεως, αντιτείνει ότι η εν λόγω διάρκεια όπως και οι εντός αυτής επιτρεπόμενες μεταδόσεις διέπονται από τις αυστηρές ρυθμίσεις της γαλλικής νομοθεσίας.

60 Τέταρτον, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, δυνάμει των γαλλικών ρυθμίσεων, το αντιστοιχούν στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων ποσό υπολογίζεται με βάση τον κύκλο εργασιών, και όχι τον σχετικό με το πρόγραμμα του τηλεοπτικού σταθμού προϋπολογισμό, όπως επιτάσσει το άρθρο 5 της οδηγίας 89/552. Επομένως, οι σχετικές δαπάνες της προσφεύγουσας υπερβαίνουν κατά πολύ αυτές των ανταγωνιστών της, ιδίως των σταθμών France 2, France 3 και M6, πράγμα που περιορίζει την ελεύθερη κατάρτιση του προϋπολογισμού της και τις επιλογές της ως προς το μεταδιδόμενο πρόγραμμα, με συνέπεια το επίμαχο μέτρο να την εξατομικεύει σε σχέση με τους ανταγωνιστές της. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει επίσης ότι, κατά τον χρόνο υποβολής της καταγγελίας της το 2001, η συνδρομή στην ανάπτυξη της παραγωγής οπτικοακουστικών έργων αφορούσε μόνον τους παρόχους υπηρεσιών επίγειας αναλογικής τηλεοράσεως ελεύθερης λήψεως μέσω ραδιοσημάτων, ήτοι την προσφεύγουσα, τους δύο δημόσιους τηλεοπτικούς σταθμούς και τον σταθμό M6, εφόσον οι λοιποί όμιλοι μέσων ενημερώσεως που λειτουργούσαν στη Γαλλία δεν παρείχαν υπηρεσίες αυτού του τύπου, οπότε δεν υπείχαν τις επίμαχες υποχρεώσεις. Έστω και εάν με τη σταδιακή εξέλιξη της νομοθεσίας υποχρεώσεις του ίδιου χαρακτήρα επιβλήθηκαν και στους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών, εντούτοις οι επιβληθείσες υποχρεώσεις δεν υπήρξαν τόσο επαχθείς και τα επενδυθέντα ποσά τόσο σημαντικά όσο στην περίπτωση της προσφεύγουσας. Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να θίγεται η θέση και άλλων επιχειρηματιών και να προκληθεί μεγαλύτερης εκτάσεως ζημία συνιστά πρόσθετο λόγο για να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή.

61 Πέμπτον, όσον αφορά την άμεση και προσωπική ωφέλεια της προσφεύγουσας από το σύστημα ενισχύσεων υπέρ της οπτικοακουστικής παραγωγής, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Γαλλικής Δημοκρατίας. Διατείνεται συναφώς ότι δεν έχει αντλήσει εμμέσως όφελος από τα μέτρα ενισχύσεως του CNC. Αφενός, η χρηματοδοτική στήριξη του CNC για μια δεδομένη παραγωγή απευθύνεται αποκλειστικώς στον παραγωγό, μέσω αντίστοιχης πιστώσεως του λογαριασμού που αυτός τηρεί στο CNC, παρέχοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη δυνατότητα να δημιουργούνται αυτομάτως νέες ενισχύσεις. Αντιθέτως, η στήριξη αυτή δεν ελαττώνει το βάρος των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων που υπέχει ο πάροχος τηλεοπτικών υπηρεσιών. Επομένως, η χρηματοδοτική ενίσχυση που χορηγείται σε παραγωγούς οι οποίοι δεν είναι θυγατρικές εταιρίες της προσφεύγουσας δεν προσπορίζει όφελος σε αυτήν. Αφετέρου, η χορήγηση ενισχύσεως από το CNC, η οποία καθίσταται δυνατή μέσω της οικονομικής δεσμεύσεως που αναλαμβάνει πάροχος τηλεοπτικών υπηρεσιών, όπως η προσφεύγουσα, για να καλύψει τουλάχιστον 25 % του προϋπολογισμού της παραγωγής, σε καμία περίπτωση δεν ισοδυναμεί με περιορισμό των υποχρεώσεών του εκ του νόμου ή με ελάττωση των βαρών αυτού. Περαιτέρω, η προσφεύγουσα χαρακτηρίζει περιθωριακό το ποσό που προκύπτει από το άμεσο όφελος το οποίο της παρέχεται, μέσω των θυγατρικών της, από το σύστημα ενισχύσεων υπέρ της οπτικοακουστικής παραγωγής. Μόνον το ένα τρίτο του αντιστοιχούντος στις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων ποσού μπορεί ενδεχομένως να αξιοποιηθεί στις θυγατρικές παραγωγής της προσφεύγουσας, από τις οποίες ένας μικρός αριθμός παράγει έργα μη προοριζόμενα για απευθείας μετάδοση ενώ μόνο δυο έλαβαν, το 2005, οικονομική στήριξη από το CNC ανερχόμενη συνολικά σε ποσό πολύ χαμηλότερο του Φόρου τον οποίο κατέβαλε η προσφεύγουσα το ίδιο έτος.

62 Κατά τρίτο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τη νομολογία, η ιδιαιτερότητα της περιπτώσεως του προσφεύγοντος υπό την έννοια της αποφάσεως Plaumann κατά Επιτροπής, σκέψη 42 ανωτέρω, δεν απορρέει αποκλειστικώς από το γεγονός ότι η ανταγωνιστική του θέση στην αγορά θίγεται ουσιωδώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2006, T 395/04, Air One κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1343, σκέψη 32). Επιπλέον, επισημαίνεται ότι ο γενικός εισαγγελέας F. G. Jacobs, στις προτάσεις του επί της υποθέσεως Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 38 ανωτέρω, στα σημεία 141 και 142, σαφώς συνηγορεί υπέρ της απόψεως ότι το κριτήριο του ατομικού εννόμου συμφέροντος δεν πρέπει στο εξής να εφαρμόζεται αποκλειστικώς με γνώμονα το εάν θίγεται ο προσφεύγων. Αντιθέτως, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και άλλα στοιχεία, όπως το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η Γαλλική Δημοκρατία, κατόπιν των καταγγελιών τις οποίες υπέβαλε η προσφεύγουσα το 2001 και συμπλήρωσε τον

Ιανουάριο του 2006. Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί το γεγονός αυτό, ενώ η ίδια η προσβαλλόμενη απόφαση κάνει μνεία των καταγγελιών απαντώντας ευθέως σε αυτές.

63 Κατά τέταρτο λόγο, η υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία της έννοιας «ατομικό έννομο συμφέρον», όπως προτάθηκε από την Επιτροπή, έχει ενδεχομένως ως συνέπεια την αποστέρηση της προσφεύγουσας από το δικαίωμά της για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα, ελλείψει ενδίκου βοηθήματος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, θα αποστερούνταν εντελώς της δυνατότητας να επιχειρηματολογήσει επί της ουσίας ως προς το κατά πόσον οι υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων έχουν τον χαρακτήρα κρατικής ενισχύσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

64 Κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σε αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

65 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είχε ως αποδέκτη τη Γαλλική Δημοκρατία, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά.

66 Όσον αφορά την προϋπόθεση ο προσφεύγων να θίγεται ατομικά, κατά πάγια νομολογία, τα πρόσωπα που δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως δεν μπορούν να επικαλεστούν το ότι η εν λόγω απόφαση τα αφορά ατομικά παρά μόνον αν η απόφαση αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου Plaumann κατά Επιτροπής, σκέψη 42 ανωτέρω, σ. 937· της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής, σκέψη 20· της 15ης Ιουνίου 1993, Matra κατά Επιτροπής, σκέψη 14·

Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 33· και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-487/06 P, British Aggregates κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-10505, σκέψη 26).

67 Επομένως στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται να εξακριβώσει εάν, εν προκειμένω, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.

68 Στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση που εκδόθηκε μετά την περάτωση της προκαταρκτικής διαδικασίας έρευνας κατά το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ.

69 Επιβάλλεται συναφώς η υπόμνηση ότι στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων την οποία καθιερώνει το άρθρο 88 ΕΚ, πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, του προβλεπόμενου από την παράγραφο 3 του ως άνω άρθρου προκαταρκτικού σταδίου έρευνας των ενισχύσεων, μοναδικός σκοπός του οποίου είναι να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να σχηματίσει μια πρώτη άποψη ως προς το εάν η συγκεκριμένη ενίσχυση είναι συμβατή εν όλω ή εν μέρει με την κοινή αγορά, και, αφετέρου, του σταδίου έρευνας που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου. Μόνο στο πλαίσιο του σταδίου αυτού, το οποίο έχει ως σκοπό να παράσχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να διαφωτιστεί πλήρως επί του συνόλου των στοιχείων της υποθέσεως, επιβάλλει η Συνθήκη υποχρέωση στην Επιτροπή να ζητήσει από τους ενδιαφερομένους να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους (προαναφερθείσες αποφάσεις Cook κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 22· Matra κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 16· Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 34· και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 27).

70 Κατά συνέπεια, όταν η Επιτροπή, χωρίς να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, διαπιστώνει, με απόφαση εκδιδόμενη βάσει της

παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου, ότι μια ενίσχυση είναι συμβατή με την κοινή αγορά, εκείνοι υπέρ των οποίων έχουν τεθεί οι διαδικαστικές αυτές εγγυήσεις μπορούν να επιτύχουν την τήρησή τους μόνον εφόσον έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την απόφαση αυτή της Επιτροπής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Για τους λόγους αυτούς, ο κοινοτικός δικαστής κρίνει παραδεκτή μια προσφυγή ακυρώσεως κατά τέτοιας αποφάσεως, ασκηθείσα από ενδιαφερόμενο κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, όταν ο προσφεύγων επιδιώκει, με την άσκηση της προσφυγής του, να διασφαλίσει τα διαδικαστικά δικαιώματα που αντλεί από την τελευταία αυτή διάταξη (βλ. αποφάσεις Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 28).

71 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ενδιαφερόμενοι υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ είναι τα πρόσωπα, οι επιχειρήσεις ή οι ενώσεις των οποίων τα συμφέροντα θίγονται, ενδεχομένως, από τη χορήγηση ενισχύσεως, ήτοι, μεταξύ άλλων, οι ανταγωνίστριες των δικαιούχων της ενισχύσεως επιχειρήσεις και οι επαγγελματικές οργανώσεις (προαναφερθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 36, και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 29).

72 Αντιθέτως, εάν ο προσφεύγων αμφισβητεί το βάσιμο της ίδιας της αποφάσεως περί εκτιμήσεως της ενισχύσεως, το γεγονός και μόνον ότι μπορεί να θεωρηθεί ενδιαφερόμενος κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ δεν αρκεί ώστε να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή. Στην περίπτωση αυτή, οφείλει να αποδείξει ότι η περίπτωσή του είναι ιδιαίτερη υπό την έννοια της διαμορφωθείσας με την προαναφερθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής νομολογίας. Αυτό συμβαίνει, μεταξύ άλλων, στην περίπτωση που η θέση του προσφεύγοντος στην αγορά θίγεται ουσιωδώς από την ενίσχυση που αποτελεί το αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, σκέψη 38 ανωτέρω, σκέψη 37, και της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 30· βλ., επίσης, απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391, σκέψεις 22 έως 25).

73 Εν προκειμένω, επιβάλλεται κατ' αρχάς η διευκρίνιση ότι η γενική ισχύς της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία απορρέει από το γεγονός ότι με την απόφαση αυτή αναγνωρίζεται το συμβατό συστήματος ενισχύσεων εφαρμοζόμενο σε κατηγορία επιχειρηματιών καθοριζόμενη κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, δεν αναιρεί την εφαρμογή της προπαρατεθείσας νομολογίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 2008, British Aggregates κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 31).

74 Πρέπει περαιτέρω να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα προβάλλει, προς στήριξη της προσφυγής της, τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, ΕΚ.

75 Επιβάλλεται η παρατήρηση ότι με κανέναν από τους ως άνω λόγους ακυρώσεως δεν επιδιώκεται να διαπιστωθεί ότι ως προς τα επίμαχα μέτρα ενισχύσεως ανακύπτουν σοβαρά προβλήματα σε σχέση με τον χαρακτηρισμό τους ως κρατικής ενισχύσεως ή όσον αφορά το συμβατό τους με την κοινή αγορά, προβλήματα τα οποία θα υποχρέωναν την Επιτροπή να κινήσει την επίσημη διαδικασία. Η προσφεύγουσα δεν στρέφεται κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ ούτε προβάλλει προσβολή των διαδικαστικών δικαιωμάτων που απορρέουν από τη διάταξη αυτή, αλλά ζητεί αποκλειστικά την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως από απόψεως ουσίας, όπως επιβεβαίωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, απάντηση η οποία καταχωρίστηκε στα πρακτικά της συνεδριάσεως.

76 Δεδομένου ότι με την υπό κρίση προσφυγή δεν επιδιώκεται η προστασία των διαδικαστικών δικαιωμάτων της προσφεύγουσας, το γεγονός και μόνον ότι αυτή μπορεί να θεωρηθεί ενδιαφερόμενη κατά την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ δεν αρκεί ώστε να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή. Οφείλει επομένως να αποδείξει ότι η περίπτωσή της είναι ιδιαίτερη υπό την έννοια της διαμορφωθείσας με την προαναφερθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής νομολογίας, ιδίως ότι η θέση της στην αγορά θίγεται ουσιωδώς από τα μέτρα που αποτελούν αντικείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως.

77 Επιβάλλεται συναφώς η υπόμνηση ότι μια επιχείρηση δεν μπορεί να επικαλεστεί απλώς την ιδιότητά της ως ανταγωνιστή της επωφεληθείσας από το επίμαχο μέτρο επιχειρήσεως, αλλά πρέπει και να καταδείξει σε ποιο βαθμό έχει θιγεί η θέση της στην αγορά (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 23ης Μαΐου 2000, C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3659, σκέψεις 40 και 41, και της 22ας Νοεμβρίου 2007, C-525/04 P, Ισπανία κατά Lenzing, Συλλογή 2007, σ. I-9947, σκέψη 33· απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, T-117/04, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3861, σκέψη 53).

78 Εν προκειμένω, όπως εξάλλου δήλωσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το ζήτημα κατά πόσο θίγεται η ανταγωνιστική θέση της πρέπει να εξεταστεί σε σχέση με την αντίστοιχη θέση των δικαιούχων των επίμαχων μέτρων ενισχύσεως. Συνεπώς, δεδομένου ότι αντικείμενο των εν λόγω μέτρων είναι η ενίσχυση της κινηματογραφικής και οπτικοακουστικής παραγωγής, πρέπει να γίνει δεκτό ότι απευθύνονται σε επιχειρηματίες δραστηριοποιούμενους στον κινηματογραφικό και οπτικοακουστικό τομέα ή, αναλόγως του μέτρου, τουλάχιστον σε έναν από τους τομείς αυτούς. Δεν αμφισβητείται περαιτέρω ότι η προσφεύγουσα, πάροχος τηλεοπτικών υπηρεσιών, δραστηριοποιείται επίσης στην παραγωγή έργων, οπότε μπορεί, υπ' αυτή την ιδιότητα, να καταστεί δικαιούχος των επίμαχων μέτρων ενισχύσεως.

79 Ως επιχειρηματίες σε σχέση με τους οποίους θίγεται η ανταγωνιστική θέση της, η προσφεύγουσα κατονομάζει τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών και τους μεγάλους ομίλους οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως. Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι θίγεται η θέση της στην αγορά ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων ελεύθερης λήψεως όπως και στην αγορά αποκτήσεως οπτικοακουστικών δικαιωμάτων και οπτικοακουστικών προϊόντων.

80 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε επακριβώς γιατί θίγεται ουσιωδώς η ανταγωνιστική θέση της, ιδίως στις δυο προαναφερθείσες αγορές, σε σχέση με τους ανταγωνιστές της, παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών και μεγάλους ομίλους οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως, οι οποίοι είναι δικαιούχοι των επίμαχων μέτρων.

81 Κατά πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε στοιχεία με βάση τα οποία μπορεί να συναχθεί ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται ουσιωδώς σε σχέση με τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών, τόσο όσον αφορά τις υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων όσο και αναφορικά με τα μέτρα ενισχύσεως του CNC.

82 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, τις υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ότι οι λοιποί πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών –οι οποίοι μπορούν να υπαχθούν στα μέτρα λόγω της ενδεχόμενης δραστηριοποιήσεώς τους στην παραγωγή– βαρύνονται με υποχρεώσεις οι οποίες διαφέρουν από αυτές που επιβάλλονται στην προσφεύγουσα ως προς τη χορήγηση των ενισχύσεων και είναι ικανές να θίξουν ουσιωδώς την ανταγωνιστική θέση της.

83 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το ποσό των δαπανών που προκύπτει από την τήρηση των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων υπερβαίνει κατά πολύ το ποσό των δαπανών των ανταγωνιστών της, ιδίως των σταθμών France 2, France 3 και M6, πράγμα που περιορίζει την ελεύθερη κατάρτιση του προϋπολογισμού της και τις επιλογές της ως προς το μεταδιδόμενο πρόγραμμα, με συνέπεια το επίμαχο μέτρο να την εξατομικεύει σε σχέση με αυτούς. Εντούτοις, όπως δέχθηκε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, οι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών προς τους οποίους τελεί σε σχέση ανταγωνισμού υπείχαν επίσης, δυνάμει των μέτρων τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση, υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων. Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι το ποσό που αντιστοιχεί σε αυτές τις υποχρεώσεις υπολογίζεται με βάση ποσοστό επί του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε ο υπόχρεος πάροχος τηλεοπτικών υπηρεσιών κατά το προηγούμενο έτος (βλ. σκέψη 26 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, από το γεγονός ότι οι ως άνω ανταγωνιστές της προσφεύγουσας υπέχουν, δυνάμει των γαλλικών ρυθμίσεων, υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων ίδιας εκτάσεως με αυτές που υπέχει και εκείνη λόγω εφαρμογής του ίδιου ποσοστού επί του κύκλου εργασιών, συνάγεται, σύμφωνα εξάλλου και με την εκτίμηση της Επιτροπής και της Γαλλικής Δημοκρατίας, ότι, έστω και εάν αληθεύει ότι το ποσό των δαπανών της προσφεύγουσας υπερβαίνει αυτό των δαπανών των ανταγωνιστών της, η περίσταση αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι ο κύκλος εργασιών της προσφεύγουσας είναι μεγαλύτερος από τον δικό τους. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται την ως άνω περίσταση προκειμένου να αποδείξει ότι η περίπτωσή της είναι ιδιαίτερη υπό την έννοια της διαμορφωθείσας με την προαναφερθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, σκέψη 42 ανωτέρω, νομολογίας. Επιπροσθέτως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι θίγεται ουσιωδώς, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης

αποφάσεως, η ανταγωνιστική θέση της συνεπεία της εφαρμογής ενός ειδικού ποσοστού σε σχέση με άλλους παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών.

84 Τρίτον, αντιθέτως προς τις αιτιάσεις της προσφεύγουσας, από το γεγονός ότι το ποσό που αντιστοιχεί στις υποχρεώσεις για την πραγματοποίηση επενδύσεων υπολογίζεται επί του κύκλου εργασιών του υπόχρεου παρόχου τηλεοπτικών υπηρεσιών, και όχι με βάση τον σχετικό με το μεταδιδόμενο πρόγραμμα προϋπολογισμό, όπως επιτάσσει το άρθρο 5 της οδηγίας 89/552, δεν είναι δυνατό να συναχθεί η ιδιαιτερότητα της περιπτώσεως της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, αφενός, η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε κατά ποιο λόγο ο ως άνω τρόπος υπολογισμού την περιάγει σε θέση διαφορετική από αυτή των ανταγωνιστών της παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών, μολονότι η ίδια τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι και άλλοι πάροχοι τέτοιων υπηρεσιών μπορούν ενδεχομένως να περιέλθουν σε κατάσταση ανάλογη της δικής της. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, τις γαλλικές ρυθμίσεις υπό το πρίσμα της οδηγίας 89/552.

85 Τέταρτον, όσον αφορά την υποχρέωση τουλάχιστον δύο τρίτα των δαπανών που προκύπτουν από την τήρηση των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων στην οπτικοακουστική παραγωγή, και τουλάχιστον τρία τέταρτα των δαπανών που προκύπτουν από την τήρηση των υποχρεώσεων για πραγματοποίηση επενδύσεων στην κινηματογραφική παραγωγή, να κατευθύνονται στην ανεξάρτητη παραγωγή (βλ. σκέψη 9 ανωτέρω), επιβάλλεται η επισήμανση ότι ο ορισμός της κατά τις γαλλικές ρυθμίσεις έννοιας «ανεξάρτητη παραγωγή» απαιτεί ο παραγωγός να είναι ανεξάρτητος από τον πάροχο τηλεοπτικών υπηρεσιών που έχει παραγγείλει το σχετικό έργο (σημείο ΙΙ, παράγραφος 249, της προσβαλλομένης αποφάσεως), πράγμα το οποίο επιβεβαίωσαν οι μετέχοντες στη διαδικασία κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Συνακόλουθα, ακόμα και εάν λόγω της ως άνω υποχρεώσεως είναι δυνατό, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, να περιορίζεται η δυνατότητα αναπτύξεως των δραστηριοτήτων της στον τομέα της παραγωγής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή δεν διευκρινίζει κατά ποιο λόγο η κατάστασή της διαφέρει από αυτή των λοιπών παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών προς τους οποίους τελεί σε σχέση ανταγωνισμού.

86 Κατά συνέπεια, από τα ανωτέρω έπεται ότι η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε ότι, όσον αφορά τις υποχρεώσεις για πραγματοποίηση επενδύσεων, θίγεται ουσιωδώς η ανταγωνιστική της θέση σε σχέση με τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών.

87 Όσον αφορά, εν συνεχεία, τα αμφισβητούμενα στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής μέτρα ενισχύσεως του CNC, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα προκειμένου να καταδείξει τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της καταστάσεώς της σε σχέση με τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών. Κατά τα λοιπά και ως εκ περισσού, σημειωτέον ότι η υποχρέωση ενός παραγωγού, προκειμένου να του χορηγηθεί ενίσχυση, να διαθέτει χρηματοδότηση από έναν πάροχο τηλεοπτικών υπηρεσιών όπως και η, στο πλαίσιο αυτό, προϋπόθεση περί ανεξαρτησίας του εν λόγω παραγωγού από τον πάροχο τηλεοπτικών υπηρεσιών ο οποίος παρέχει τη χρηματοδότηση ισχύουν απαράλλακτα για την προσφεύγουσα και τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών, πράγμα που ούτε η ίδια αμφισβητεί.

88 Όσον αφορά τους πόρους με τους οποίους χρηματοδοτούνται τα μέτρα ενισχύσεως του CNC, ιδίως τον επίμαχο Φόρο που οφείλουν οι πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ότι οι ανταγωνιστές της πάροχοι τηλεοπτικών υπηρεσιών υπόκεινται στον Φόρο. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο Φόρος αυτός επιβάλλεται επί του κύκλου εργασιών των παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών και ότι το οφειλόμενο ποσό του Φόρου υπολογίζεται με βάση ένα ποσοστό. Επομένως, δεν πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα εξατομικεύεται σε σχέση με τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών προς τους οποίους τελεί σε σχέση ανταγωνισμού.

89 Επιβάλλεται συνεπώς να κριθεί ότι, όσον αφορά τα αμφισβητούμενα μέτρα ενισχύσεως του CNC, η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται ουσιωδώς σε σχέση με τους λοιπούς παρόχους τηλεοπτικών υπηρεσιών.

90 Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται σε σχέση με αυτή των μεγάλων ομίλων οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προσδιορίζει επακριβώς για ποιους ομίλους πρόκειται ούτε διευκρινίζει επαρκώς τη φύση της ανταγωνιστικής σχέσεως που τη συνδέει προς αυτούς.

91 Στο σημείο αυτό, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η ανταγωνιστική θέση της προσφεύγουσας πρέπει να εξεταστεί σε σχέση με αυτή των δικαιούχων των επίμαχων μέτρων. Από την εξέταση αυτή προκύπτει ότι οι μεγάλοι όμιλοι οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως, στους οποίους αναφέρεται η προσφεύγουσα, πρέπει να δραστηριοποιούνται, τουλάχιστον εν μέρει, στην παραγωγή έργων. Περαιτέρω, στον βαθμό που οι εν λόγω όμιλοι δραστηριοποιούνται επίσης στις ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα ουδόλως διευκρινίζει πώς η κατάσταση αυτών διαφέρει από την εξετασθείσα ανωτέρω στις σκέψεις 81 έως 89 κατάσταση των παρόχων τηλεοπτικών υπηρεσιών που δραστηριοποιούνται και στον τομέα της παραγωγής.

92 Υπ' αυτές τις συνθήκες, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι θίγεται ουσιωδώς η ανταγωνιστική θέση της σε σχέση με τους μεγάλους ομίλους οπτικοακουστικών μέσων ενημερώσεως δεν είναι αρκούντως λεπτομερές και τεκμηριωμένο ώστε να καθίσταται δυνατή η διαπίστωση ότι όντως η προσφεύγουσα θίγεται ατομικά. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι δεν επιτρέπεται στο Γενικό Δικαστήριο να προβαίνει σε υποθέσεις ως προς τη συλλογιστική ή τα αφορώντα το πραγματικό ή νομικό πλαίσιο συγκεκριμένα επιχειρήματα που μπορεί να αποτέλεσαν τη βάση των προβαλλόμενων με την προσφυγή αιτιάσεων (διάταξη του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 2008, T-144/04, TF1 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-761, σκέψη 57).

93 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται να κριθεί ότι η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η ανταγωνιστική θέση της θίγεται ουσιωδώς, οπότε η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να κριθεί ότι δεν την αφορά ατομικά. Επομένως, δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή.

94 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, σε περίπτωση που η υπό κρίση προσφυγή κριθεί απαράδεκτη, δεν θα διαθέτει κανένα άλλο ένδικο βοήθημα κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εντούτοις, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δεν μπορεί να αποκλειστεί η εφαρμογή των προϋποθέσεων του παραδεκτού προσφυγής ακυρώσεως λόγω του τρόπου με τον οποίον ερμηνεύει ο προσφεύγων το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Όσον αφορά τον ειδικότερο τομέα στο πλαίσιο του οποίου ασκήθηκε η υπό κρίση προσφυγή, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι ιδιώτης τον οποίον δεν αφορά άμεσα και ατομικά σχετική με κρατικές ενισχύσεις απόφαση της Επιτροπής και του οποίου τα συμφέροντα δεν θίγονται ενδεχομένως από το κρατικό μέτρο για το οποίο εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, δεν μπορεί να επικαλεστεί το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία έναντι της αποφάσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Νοεμβρίου 2007, C-260/05 P, Sniace κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-10005, σκέψεις 64 και 65 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συνεπώς, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που εξετάστηκαν ανωτέρω, δεν πληρούται εν προκειμένω μία από τις δυο προϋποθέσεις, καθόσον η προσφεύγουσα δεν κατέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση την αφορά ατομικά. Εξ αυτού έπεται ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί βάσιμα να ισχυριστεί ότι η απόρριψη της προσφυγής της θίγει το δικαίωμά της για αποτελεσματική δικαστική προστασία.

95 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

96 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί, πέραν των ιδίων εξόδων της, στα έξοδα της Επιτροπής, σύμφωνα με το αίτημα της τελευταίας.

97 Επιπλέον, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του ως άνω Κανονισμού, τα κράτη μέλη που παρενέβησαν φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Η Télévision française 1 SA (TF1) φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

3) Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Βηλαράς Prek Ciucă

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Σεπτεμβρίου 2010.

(υπογραφές)